

Proloog

'Yasmine!'

'Kijk hier!'

'Yasmine!'

Zodra ik mijn rechtersvoet uit de auto zwaai, zwelt het gejuich aan.

Nog voor ik rechtop sta, word ik verblind door de cameraflitsen van de fotografen. Ze roepen allemaal naar me en willen dat ik in hun lens kijk. Poseren op de rode loper in een prachtige jurk, al die fotografen, fans die mijn handtekening willen... Het is een droom die uitkomt. Alleen komen ze niet voor mij, maar voor Yasmine.

#Auditie

Hoi, ik kom voor de auditie.' Ik sta bij de aanmeldbalie van *Ster Gezocht*, in mijn gloednieuwe spijkerbroek, T-shirt en sneakers.

'Naam?' vraagt de vrouw achter de balie. Ze kijkt niet eens op van haar laptop.

'Floor. Floor Langeveld.'

'Formulier?' De vrouw steekt ongeïnteresseerd haar hand uit.

'Alstublieft.' Ik geef haar de ingevulde lijst. Mijn naam, leeftijd en woonplaats staan erop, en het liedje dat ik tijdens de auditie ga zingen. Onderaan prijken de handtekeningen van mijn ouders, waarmee ze me officieel toestemming geven voor mijn deelname.

Nadat de vrouw de gegevens heeft bestudeerd, legt ze het formulier op een stapel. 'Oké. Je bent om vier uur aan de beurt.'

'Vier uur?' vraag ik verbaasd. 'Het is nu tien uur.'

De vrouw zucht. 'Ik heb de planning ook niet gemaakt. Jullie kunnen daar wachten.' Ze wijst naar een deur met een bordje 'wachtruimte' erop. Samen met mijn ouders en mijn zus Emily loop ik erheen. Zodra ik de deur openduw, zie ik tientallen jongens en meiden met ouders, vrienden en vriendinnen. Sommigen doen stemoefeningen of maken een selfie met andere kandidaten. Mijn ogen zoeken Sophie, die vandaag ook auditie doet. Samen hebben we eindeloos geoefend en elkaar geholpen om de perfecte outfit bij elkaar te shoppen.

'Floor!' Sophie stormt op me af. 'Daar ben je!'

We omhelzen elkaar.

‘O, ik ben zó zenuwachtig,’ verzucht Sophie. ‘Ik heb de hele nacht wakker gelegen. En jij?’

‘Het gaat wel,’ zeg ik. ‘Ik denk dat ik pas zenuwachtig word als ik echt het podium op moet. Maar dat duurt nog heel lang. Ik ben pas om vier uur.’

‘Dan pas? Ik ben al om twaalf uur aan de beurt,’ zegt Sophie. ‘Kon- den we maar ruilen. Dan had ik nog wat meer tijd om te oefenen.’

‘Nergens voor nodig,’ zeg ik. ‘Je kent het liedje uit je hoofd en je kan het perfect. Jij bent er meer dan klaar voor.’

‘Jij net zo,’ zegt Sophie. ‘Gek dat we straks elkaars concurrenten worden.’

‘Als we allebei mee mogen doen.’

‘Natuurlijk gaan we allebei door!’ roept Sophie uit. ‘Dat kan niet anders. Ik weet het zeker. Ik voel het aan alles. En je weet: mijn intuïtie klopt altijd.’

Ik glimlach en knijp even in haar hand.

Samen lopen we naar een grote tafel waarop waterflesjes klaarstaan met het logo van *Ster Gezocht*. Sophie pakt er een en stopt hem in haar rugzak.

‘Als aandenken.’

‘Nou, als je door bent, krijg je voortaan elke dag zo’n flesje,’ zeg ik. Sophie grijnst naar me.

Op dat moment zwaait de deur open en komt een jonge vrouw met een clipboard de ruimte binnen. Ze komt de eerste kandidaten halen.

‘Noa, Sjors en Jaimy! Jullie zijn aan de beurt. Volg mij. Ouders, jul- lie mogen deze kant op.’ Ze wijst naar de hal achter haar. ‘Door de glazen wand kunnen jullie de auditie volgen.’

Een groep mensen in de wachtruimte komt in beweging. Een meis- je in een zilveren jurk springt op en geeft haar ouders een high five.

‘Knallen, Noa!’ roept haar vader.

‘Je kan het, lieverd!’ Haar moeder geeft haar een dikke kus.

Ik kijk toe hoe de drie deelnemers de ruimte verlaten. Zo meteen staan zij op het podium te zingen voor de juryleden. Wie gaat er door en wie niet? Zal een van hen binnenkort een bekende Nederlander zijn? Opeens voel ik de eerste zenuwen opkomen. Nu gaat het echt beginnen.

‘Mag ik jou wat vragen stellen?’ De presentator van *Ster Gezocht* staat opeens voor mijn neus, met achter hem een cameraman. Ik was zo in gedachten verzonken dat ik ze niet heb zien aankomen.

‘Natuurlijk,’ zeg ik. Automatisch haal ik een hand door mijn haar en ik ga iets rechter staan.

De presentator kucht even en knikt dan naar de cameraman, als teken dat hij er klaar voor is. ‘Vertel eens hoe je heet, hoe oud je bent en de reden dat je meedoet.’

Ik glimlach. ‘Hoi, ik ben Floor en...’

‘... ik ben Sophie en wij doen allebei auditie!’ Sophie duikt naast me op en haakt haar arm door de mijne. ‘We zijn beste vriendinnen en hebben ons samen voorbereid.’

‘Beste vriendinnen, wat leuk! Doen jullie auditie als duo?’ vraagt de presentator.

‘Nee, dat niet. Maar we hebben wel samen onze liedjes geoefend. Ik ga voor een nummer van Ariana Grande. Zij is mijn idool en haar songs passen geweldig goed bij mijn stem.’

‘O, dus jullie zijn concurrenten!’ zegt de presentator. ‘Is dat niet lastig, als beste vriendinnen?’

‘Nou...’ probeer ik, maar Sophie praat harder: ‘... Niet echt, we gaan samen dit avontuur aan. Ik weet zeker dat we allebei heel ver zullen komen.’ Sophie straalt. Ze is voor de spotlights gemaakt.

‘En wat gebeurt er als een van jullie niet doorgaat? Stopt de ander dan ook?’ vraagt de presentator gretig. Hij hoopt natuurlijk op een dramatisch moment. Goed voor de kijkcijfers. Hij houdt de microfoon automatisch bij Sophie. Ik ben al niet meer interessant.

‘Ik kan me deze show niet voorstellen zonder Floor,’ zegt zij. ‘We móéten allebei door!’

Sophie weet altijd precies wat ze moet zeggen. Ik knik alleen maar.

De presentator steekt zijn duim op. ‘Veel succes, meiden. Enne, dat de beste maar mag winnen!’ Hij knipoogt.

‘Dat gaat helemaal goed komen!’ Sophie omhelst me.

Dan stopt de cameraman met filmen.

‘Oké, bedankt. Het staat erop,’ zegt de presentator. ‘We gaan verder.’ En weg zijn ze, naar de volgende kandidaat.

‘OMG! We zijn gewoon geïnterviewd voor op televisie!’ Sophie slaakt een gillette. ‘Dat ging supergoed, vond je niet?’

Ik haal mijn schouders op. Volgens mij werd ik geïnterviewd, maar zodra zij zich ermee bemoeide, kwam ik er niet meer aan te pas.

Sophie loopt naar haar ouders om hun alles te vertellen. Ik ga bij mijn ouders zitten.

‘Wat gebeurde er?’ vraagt Emily.

‘Nou,’ zeg ik. ‘Sophie is veel beter in die dingen dan ik.’

‘Vandaag zijn jullie allebei sterren,’ zegt papa. ‘Laat niemand jouw moment in de schijnwerpers van je afnemen.’

Mama raakt mijn schouder even aan. ‘Jouw moment komt zo wel. Straks is het podium alleen van jou.’

Ik knik. De jongen aan het tafeltje naast ons heeft een gitaar bij zich en speelt een melodie. Hij kan prachtig zingen. Zo mooi dat ik er kippenvel van krijg. Iets verderop oefent een meisje toonladders. Het klinkt super professioneel.

Zo goed ben ik helemaal niet, denk ik opeens. *Wat doe ik hier eigenlijk?* Ik voel dat de zenuwen zich over mijn hele lichaam verspreiden. Mijn benen lijken ineens van kauwgom en ik heb een droge mond. Ik pak mijn telefoon om mezelf af te leiden. Er zijn veel berichtjes binnengekomen.

Isa zegt:

Succes girly!

Liva zegt:

Je kan het!

Kate zegt:

WOW! Ik weet het zeker, jij bent door!

De aanmoedigingen van mijn vriendinnen doen me goed. Dan check ik Instagram. Sophie heeft vanochtend een selfie geplaatst. Erbij staat: ‘Duim voor me vandaag! #auditie #sterg gezocht’. Ze heeft al 180 likes. Ik durf zelf nog niets te plaatsen. Misschien brengt dat wel ongeluk.

Sophie komt naast me zitten en zachtjes zingen we onze auditie-liedjes. Eerst dat van haar, dan dat van mij. En opnieuw en opnieuw. Ik kan de tekst wel dromen. Elke minuut neemt de spanning toe.

Het meisje met het clipboard komt dit keer samen met de presentator en zijn cameraman de wachtruimte binnen. Hij wijst naar mij en Sophie, en nog voor onze namen worden opgelezen, wordt de camera op ons gericht. Zodra Sophies naam klinkt, springt ze energiek overeind. Ze lijkt helemaal niet zenuwachtig, is alleen maar heel erg vrolijk.

‘OMG! Wens me succes!’ roept ze.

Ik sta ook op en geef haar een dikke knuffel. ‘Tot straks. Je gaat het fantastisch doen.’

‘Dat denk ik zelf ook, gek hè?’ lacht ze.

‘Nee hoor,’ zeg ik. ‘Vanbinnen zijn we al sterren.’

De presentator mengt zich in ons gesprek. ‘Wat lief, jullie moedigen elkaar aan.’

‘Natuurlijk,’ zeg ik. ‘Ze is mijn beste vriendin en ik heb er alle vertrouwen in dat ze de jury zo meteen omverblaast.’

‘Wil je soms meekijken?’ vraagt de presentator. ‘Loop maar met Sophies ouders mee, dan kun je de auditie volgen. En straks mag zij ook naar jou kijken.’

‘Ja, leuk,’ zeg ik.

‘Supercool!’ Sophie geeft me nog een laatste knuffel en loopt met twee andere deelnemers achter de vrouw met het clipboard aan. Ik volg Sophies familie naar een ruimte achter de opnamestudio. Er hangt een televisiescherm waarop we eerst de twee andere deelnemers zien optreden. De eerste vergeet drie keer zijn tekst, maar de tweede jongen doet het heel goed. Toch draait de jury beide keren de stoelen niet om.

‘Wat zijn ze kritisch,’ zegt Sophies moeder. Ik hoor de spanning in haar stem.

‘Ik vrees voor het ergste.’ Sophies vader ijsbeert door de ruimte.

‘Het komt goed,’ zeg ik. ‘Sophie gaat heus wel door!’

De presentator en de cameraman komen binnen. Dit kan maar één ding betekenen: Sophies auditie staat op het punt van beginnen. We mogen doorlopen naar de ruimte met het glazen scherm, erachter kunnen we het publiek en de stoelen van de coaches zien.

‘Hoe schat je de kansen van je vriendin in?’ vraagt de presentator mij.

‘Vijfennegentig procent,’ antwoord ik. ‘Er moet wel iets héél gek gebeuren als er niemand voor haar draait.’

‘Geweldig, zoals jij meeleeft! Maar eh... is ze echt zo goed?’ Hij houdt de microfoon onder de neus van Sophies vader.

‘Wij vinden van wel. Ze zingt elke dag. En het klinkt prachtig.’ Hij straalt van trots, maar ik kan zien dat hij ook zenuwachtig is.

De presentator wil nog een vraag stellen, maar dan zien we dat Sophie het podium op komt.

‘Daar gaan we,’ zegt de presentator. ‘Nu is het aan Sophie.’

Ik kijk naar haar gezicht, ze ziet er kalm en zelfverzekerd uit. Een paar seconden is het stil, maar dan zet de band het liedje in dat ze minstens duizend keer heeft geoefend. Precies op het goede moment begint ze te zingen en ze klinkt geweldig, beter dan ooit.

Ze doet het, denk ik trots. Met open mond kijk ik toe hoe ze over het podium beweegt. Ze zingt en danst tegelijk, met het grootste gemak. De microfoon ligt losjes in haar hand en ze kijkt telkens met een grote lach in de camera. Het lijkt alsof het haar geen enkele moeite kost. Alsof ze nooit iets anders heeft gedaan.

‘Wauw, wat een talent,’ zegt de presentator. ‘Nu moeten de juryleden alleen wel gaan draaien.’

Sophies moeder ziet opeens nogal bleek en houdt haar handen voor haar mond.

‘Kom op, kom op,’ mompelt haar vader. Hij wrijft gespannen over zijn voorhoofd.

‘Als dit maar goed komt. Het zou wel heel jammer zijn als Sophies avontuur hier al eindigt.’ De presentator slaat meelevend zijn arm om haar moeder heen.

Ik wil dat hij zijn kop houdt. In gedachten doe ik non-stop schietgebedjes. *Draai om voor Sophie, draai om, draai om.* En dan gebeurt het: een paar seconden voordat het liedje is afgelopen, drukt één jurylid op de rode knop. Zijn stoel draait naar het podium, naar Sophie. De opluchting is van haar gezicht te lezen nadat haar laatste uithaal flink de mist in is gegaan. Maar wat maakt het uit, ze is door!

‘Ja!’ gil ik keihard.

‘Ze is door!’ roept Sophies moeder.

‘Ongelofelijk,’ verzucht Sophies vader. ‘Ik dacht even: dit gaat ’m niet worden.’

‘Wat een opluchting,’ zegt de presentator, en hij omhelst Sophies ouders alsof ze goede vrienden zijn.

Sophie stelt zich voor aan de jury. De twee juryleden die niet zijn gedraaid, leggen uit waarom. De een vindt het liedje niet bij haar stem passen, de ander zegt dat hij blééf twijfelen.

‘Maakt niks uit, ze is toch door,’ zegt Sophies vader.

‘Laat ze maar kletsen,’ zegt haar moeder.

‘Inderdaad,’ zegt de presentator samenzweerderig. ‘Het maakt niks uit wat zij ervan vinden. Uw dochter is door.’

Sophie valt haar coach in de armen.

‘Tot ziens bij de volgende ronde,’ zegt hij.

Sophie krijgt een groot applaus en ze zwaait uitgelaten naar het publiek. Ze verlaat de zaal en een paar tellen later opent ze de deur naar de kamer waar wij wachten. Ze stormt naar binnen. Ik ren op haar af en we vallen elkaar in de armen. Sophie huilt tranen van geluk, of van de spanning, of misschien wel van allebei.

‘Je bent door!’ gil ik opgewonden.

Samen springen we in het rond.

Dan maakt Sophie zich van me los en omhelst ze haar ouders. De cameraman staat erbovenop.

‘Dat was nog spannend,’ zegt de presentator.

‘Nou, ik dacht echt dat het niet meer zou gebeuren.’ Sophie wappert met haar handen onder haar ogen, in een poging haar tranen te drogen. ‘Ik ben echt zo blij!’

‘En terecht,’ zegt de presentator. ‘Nu je vriendin nog. Denk je dat de jury ook voor haar draait?’

‘Ik hoop het. Ze zijn wel heel kritisch vandaag.’

‘Dus je betwijfelt of het haar lukt?’

De cameraman richt zijn camera op mij en ik dwing mezelf te blijven glimlachen.

Sophie zucht. ‘Nu ik daar eenmaal zelf heb gestaan, weet ik het gewoon écht niet. En ik zit al langer op zangles dan Floor.’

Ik weet niet precies waarom, maar ik vind het niet fijn dat ze dat

zegt. Wat bedoelt ze met deze opmerking? Vindt ze zichzelf beter?

‘Dus jij hebt meer ervaring?’ vraagt de presentator. Hij gaat er maar al te graag op in.

‘Ja, ik had ook de hoofdrol in de schoolmusical, Floor alleen een bijrol. Ik heb al vaker op het podium gestaan.’ Ze draait zich naar mij om en trekt me naar zich toe. ‘Maar met een beetje geluk komt het vast goed.’

Ik glimlach, maar ik voel dat de moed me in de sneakers zinkt. Sophie en de presentator lijken het niet te merken.

‘Fijn, zo’n lieve vriendin die met je meeleeft!’ roept hij enthousiast. ‘We zullen het straks zien.’ En met die woorden sluit de presentator ons gesprekje af.

We gaan terug naar de wachtruimte met de kandidaten die net als ik nog auditie moeten doen. Zodra ze ons zien, komen mijn ouders naar ons toe.

‘Ik ben door!’ gilt Sophie.

Iedereen kijkt op; sommige mensen klappen voor haar.

‘Geweldig,’ zegt mama.

Mijn vader geeft haar een high five en mijn zus geeft Sophie een knuffel.

‘Goed gedaan!’

‘Kom, even wat foto’s maken,’ zegt Sophies vader. Hij haalt zijn telefoon tevoorschijn en Sophie poseert voor een kartonnen bord met het logo van het programma.

‘Ik kan niet wachten om het iedereen te vertellen,’ zegt Sophie.

Na een tijdje nemen haar ouders afscheid. Zij gaan thuis een feestje voorbereiden, maar Sophie blijft bij ons. We wachten op mijn auditie.

We gaan zitten en zien meerdere groepjes kandidaten vertrekken.

‘Het was echt zó eng!’ Sophie ratelt non-stop over haar optreden. Over hoe zenuwachtig ze zich voelde toen ze backstage stond te wachten, en hoe het was om het podium op te komen. ‘Er zitten